

det, der var udgangspunktet for den løsning, som fire partier kom frem til.

Igen denne klarificering for at forhindre, at denne her debat uden for dette hus skal skabe tro om, at man måske kan komme til at rokke noget ved de fire partiers aftale.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Jeg kan fuldt og helt bekræfte, hvad hr. Peter Duetoft efterlyser her, nemlig at forudsætningen var, at kunstnerne skulle bevares som en enhed. Hvis det ikke havde været forudsætningen, havde der været en række andre placementsmuligheder: Grønttorvet, Holmen osv., osv.

Hvis man har fulgt bare antydningvis med i debatten om den her sag, så vil man vide, at forudsætningen for bestyrelsens indstilling og for hele den debat, der i øvrigt også var på Louisiana, var, at et nyt skuespilhus skulle ligge i så umiddelbar nærhed af Kongens Nytorv, at der var, jeg tror, at man anvendte udtrykket gå-afstand til Kongens Nytorv. Så det kan jeg helt bekræfte er forudsætningen for den aftale, der er indgået.

Ester Larsen (V):

Diskussionen om Det Kongelige Teater har længe drejet sig om bygninger og rammer. Venstre har som bekendt ikke fundet det valgte kompromis tilfredsstillende, og nu hører jeg så hr. Søren Hansen beklage, at Venstre ikke er med, beklage, at vi heller ikke er med i medieforliget og i aftalen om PET.

Jeg vil sige, at det er da også ærgerligt, at Venstre ikke er med. Vi ville gerne have været med til at finde en god løsning for Det Kongelige Teater. Grundlæggende har vi det sådan i Venstre, at vi vil meget gerne indgå forlig, men det er nu sådan, at det er forligets indhold, der er det afgørende, og ikke deltagelsen i forliget. Og derfor er vi ikke med.

Jeg må sige, at det er yderst interessant at følge debatten, som den nu bølger mellem forligspartierne, om, hvad det så egentlig er, man er enige om. Jeg må vel nærmest lykønske de oprindelige forligspartier med, at de så ikke har Venstre at diskutere med også. Det ser ud, som om det kan blive livligt og brydsomt nok, også uden os.

Når vi ikke kunne tilslutte os forliget, ja, så er det bl.a., fordi vi finder, at det ikke er nogen god løsning at sprede Det Kongelige Teater på

fire lokaliteter: Gamle Scene, Stærkassen, Turbinehallerne og formentlig Ørestaden. Det virker umiddelbart noget inkonsekvent, at man endelig vil bevare kunstnerne samlet for så derefter at sprede dem fysisk.

Der kan principielt siges meget pænt om politiske kompromiser, men i virkelighedens verden resulterer de så indimellem i uhenigtsmæssige løsninger, som kan karakteriseres som både og- eller hverken eller-løsninger.

Det Kongelige Teater er en af landets helt centrale kulturinstitutioner. Dets forpligtelser er nedfældet i teaterloven, hvor det klart fremgår, at den danske nationalscene uden ensidighed skal producere et repertoire af høj kunstnerisk kvalitet inden for ballet, opera og skuespil. Det Kongelige Teater skal videreføre de klassiske traditioner, samtidig med at det gennem sin virksomhed skal udvikle en nutidig scenekunst. Loven definerer og afgrænser opgaven rimelig klart.

Når jeg har følt det nødvendigt at citere lovens bestemmelser om Det Kongelige Teater, skyldes det, at den blomstrende ordstrøm i ministerens redegørelse om alt det, teatret skal stå for, kan vække bekymring for, at hovedopgaven kan drukne i velmente udenomsopgaver. At skabe forestillinger af høj kunstnerisk kvalitet med særlig vægt på både klassiske og nye danske værker er opgaven. Hertil er knyttet lovens krav om, at teatret skal bidrage til, at dets produktioner skal gøres tilgængelige for et bredt publikum gennem udsendelse i radio og tv.

Lever Det Kongelige Teater op til lovens intention, behøver det ingen ekstra forpligtelser hverken i form af væksthushus, fyrtårn eller mødested.

Men blandt ministerens mange visioner for teatret og dets betydning som bl.a. væksthushus kunne man godt savne et forslag om at tilbageføre Skuespilskolen til Det Kongelige Teater. At Det Kongelige Teater har sin egen balletskole som en integreret del af institutionen opleves både som en styrke og også som en selvfølge. For skuespillet ville det være om muligt endnu mere hensigtsmæssigt med en tilsvarende konstruktion.

Ministerens mange spredte forventninger til Det Kongelige Teater vækker også bekymring blandt operasolisterne. Deres tillidsmand, Sten Byriel, har jo over for Kulturudvalget udtrykt det således: »Regeringens redegørelse taler om fyrtårn, vækst og vision, men ud fra en tanke-